

Nr 56.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående befrielse för förre stadsförvaltaren J. E. Elfving från viss betalningsskyldighet på grund av borgen; given Stockholms slott den 29 januari 1932.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

A. Rundqvist.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 29 januari 1932.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

Departementschefen, statsrådet Rundqvist anför:

Sedan chefen för fjärde arméfördelningen till A. Josefson på arrende upplåtit kronoegendomen Råsta nr 1 och 2 i Spånga socken, förklarade förre stadsförvaltaren J. E. Elfving jämte annan person i en den 21 januari 1921 dagtecknad handling, att de ginge i full borgen för såväl arrendesummans riktiga erläggande som de förpliktelser i övrigt Josefson enligt arrendekontraktet iklätt sig.

Genom utslag den 20 december 1921 ålade länsstyrelsen i Stockholms län Josefson att till kronan utgiva för ovannämnda egendom oguldet arrende 5,480 kronor jämte 6 procent årlig ränta därå från den 1 april 1921, tills betalning skedde.

I Josefsons sedermera inträffade konkurs bevakades kronans fordran enligt förenämnda utslag. Konkursen avslutades emellertid utan utdelning.

Genom dom den 18 april 1923 förpliktade härefter Stockholms rådhusrätt Elfving att på grund av förenämnda borgensförbindelse till kronan utgiva 2,740 kronor jämte 6 procent årlig ränta därå från den 1 april 1921, tills betalning skedde, ävensom att ersätta kronans rättegångskostnader med 32 kronor. Rådhusrättens dom vann laga kraft.

Uti en till Kungl. Maj:t ställd skrift, dagtecknad den 27 april 1931, har Elfving anhållit, att kronans fordran hos honom på grund av rådhusrättens omförmälda dom måtte efterskänkas. Såsom skäl härför har Elfving framhållit, att han, som lede av lungtuberkulos, saknade utsikt att nu eller framdeles erhålla arbete eller inkomst och att det i följd härav vore honom omöjligt att betala sin skuld eller någon del av densamma.

I avgivet yttrande den 25 november 1931 har *arméförvaltningens fortifikationsdepartement* anfört följande.

Samtidigt med att Elfving av Stockholms rådhusrätt den 18 april 1923 ålagts att till kronan utgiva å honom belöpande andel av Josefsons skuld med 2,740 kronor jämte sex procent årlig ränta därå från den 1 april 1921, tills betalning skedde, ävensom att ersätta kronans rättegångskostnader med 32 kronor, hade, jämlikt utslag av annan domstol, den andre borgensmannen förpliktats att gottgöra kronan den å denne borgensman belöpande andelen av Josefsons skuld med likaledes 2,740 kronor jämte ränta och rättegångskostnader. Sistnämnde borgensman hade sedermera fullgjort sin betalnings-skyldighet till kronan, vadan alltså numera kronans fordran återstode blott i fråga om det Elfving ådömda beloppet, för vilket även Josefson fortfarande vore ansvarig. Senast år 1931 hade vidtagits nya indrivningsförsök beträffande kronans ifrågavarande kvarstående fordran, därvid beträffande Josefson utmättningsförsök med negativt resultat vidtagits av landsfiskalen i Västerås distrikt den 30 mars och 19 september 1931. Vidkommande Elfving hade sådana försök vidtagits år 1923 med likaledes negativt resultat. Sedan nya indrivningsåtgärder mot Elfving under år 1931 påkallats i dennes hemort, Enköping, hade magistraten i nämnda stad i skrivelse den 9 maj 1931 — med stöd av bland annat ett av utmättningsmannen i staden den 7 maj 1931 utfärdat bevis om att Elfving i staden icke torde äga några utmättningsbara tillgångar — gjort det uttalandet, att någon utsikt att fordringsbeloppet helt eller delvis kunde uttagas hos Elfving icke ansåges föreligga.

Av i ärendet befintliga handlingar framginge vidare, att Elfving, som vore född år 1887, enligt läkarbetyg sedan ett tiotal år tillbaka lede av lungsjukdom, varför han åtnjutit flerårig sanatorievård, att han sedan år 1922 varit oförmögen till arbete, att hans arbetsförmåga för framtiden sannolikt icke torde komma att förbättras, att vetskapen om hans ifrågavarande skuld för honom innebure ett psykiskt tryck utöver det, som hans sjukdom förorsakade, samt att han vore i saknad av såväl privat förmögenhet som egna inkomster.

Därest kronans fordran hos Elfving understigit 1,000 kronor, syntes hinder icke hava förelegat för fortifikationsdepartementet att förordna om avskrivning av fordringen jämlikt bestämmelserna i kungörelsen den 29 september 1911 (nr 106 sid. 3) angående extra ordinarie avskrivning av vissa kronans utestående fordringar.

Fortifikationsdepartementet, som vid i ärendet upplysta förhållanden ansåge, att vidare åtgärder för indrivande av kronans ifrågavarande fordran, i vad avsåge Elfving, icke borde vidtagas, finge därför — under framhållande av att inställande av berörda indrivningsåtgärder icke torde inverka å kronans möjligheter att av huvudgäldenären Josefson utfå samma fordran — tillstyrka Elfvingss ansökan om efterskänkande av kronans fordran hos honom.

Statskontoret, som härefter hörts i ärendet, har i utlåtande den 31 december 1931 anfört:

Enligt vad statskontoret inhämtat, förelåge här icke solidarisk borgen, varför möjlighet icke förefunnes att hos Elfvingss medborgensman utkräva det resterande beloppet. Ehuru statskontoret funne det i viss mån betänkligt, att kronans fordran i ett fall som det föreliggande avskreves, ville statskontoret likväl med hänsyn till i ärendet anförda omständigheter icke motsätta sig, att riksdagens medgivande inhämtades till vidtagande av en dylik åtgärd.

Då Elfving synes sakna utmätningsbara tillgångar och då, av utredningen att döma, utsikterna för kronan att framdeles av honom utfå sin fordran vare sig helt eller till någon avsevärd del lära vara skäligen ringa, torde fordringen vara för kronan praktiskt taget värdelös. På grund härav och med hänsyn till föreliggande ömmande omständigheter finner jag mig böra tillstyrka, att kronan avstår från sin fordran hos Elfving jämlikt omförmälda domstolsutslag. Framställning i sådant syfte torde böra göras hos riksdagen.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att förre stadsförvaltaren J. E. Elfving må befrias från honom jämlikt Stockholms rådhusrätts omförmälda dom den 18 april 1923 åliggande betalningsskyldighet till kronan.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

A. Lindman.

